

Vrederijk

Marieke van Baest

Bijna was ik bij de poort van de tuin achter mijn nieuwe huis. Het aanhoudend roepen van een vogel hoorde ik al een hele tijd. Ik kon het geluid niet onmiddellijk thuisbrengen. Maar eenmaal in de tuin, werd me meteen duidelijk wie daar zo'n misbaar maakte. Het was een jonge spreeuw, op de rand van de dakgoot. De spreeuw keek naar beneden, ik naar boven. Toen vloog hij op mij toe en streek neer op mijn hoofd. Ik stond verbijsterd. De spreeuw had de sprong gewaagd en was op mijn hoofd gaan zitten! Ik had een cracker bij me en daarvan gaf ik hem een stukje. Hij nam het gretig aan. Nooit zal ik vergeten, hoe zijn onbekommerde vertrouwen mij ontroerde. Een dag of twee drie herhaalde dit ritueel zich, daar boven op mijn hoofd. Ik was er zielsgelukkig mee. Na die paar dagen heb ik de spreeuw nooit meer gezien.

Die jonge, hongerige spreeuw is voor mij een voorsmaak; de voorafbeelding en eerste verwerkelijking van een onuitsprekelijk verlangen. Met zijn tweeën hebben wij voor een tijdje Vrederijk gespeeld. Met zijn onbevangen, zelfs vermetel vertrouwen in een van de gevaarlijkste medeschepselen die spreeuwen hebben en met mijn instemming, is het even mogelijk geworden vooruit te grijpen op wat geschre-

ven staat in het elfde hoofdstuk van de vergezichten van Jesaja. 'Dan zal de wolf bij het lam verkeren en legt de panter bij het bokje; het kalf, de leeuwenwelp en het mestvee zullen samen zijn en een kleuter zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich samen neerleggen en de leeuw zal stro eten als het rund. Dan zal een zuigeling spelen bij het hol van een adder en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken. Men zal kwaad noch verderf stichten op gans mijn heilige berg. Want de aarde zal vol zijn van de Enige, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken...'

Dit is de verbeelding van de toekomstige tijd die mij het dierbaarst is en die de grootste invloed op mij heeft. De onschuld van de schepping hernieuwd. Mensen en dieren onbevreesd en onbevangen bij elkaar. Vriendschap die opbloeit tussen schepselen die elkaar nu nog naar het leven staan. Niets en niemand heeft nog kwaad in de zin. Allen maken deel uit van een heilzaam geheel. Allen zijn deelgenoot van harmonie, shalom, vrede. Het Vrederijk.

Zo hartgrondig verlang ik naar de vervulling van dit vergezicht dat ik het bloed

van mijn bloed, het been van mijn gebeente, noem met deze naam: Vrederijk, Frederike, mijn dochter. Een gebed van een naam. Een naam die benoemt waarop ik mijn hart heb gezet; een naam die zegt waarnaar ik uitzie 'meer dan wachters naar de morgen'. Een naam als een witte steen de toekomst in geworpen, oplichtend in de diepste wereldnacht. Een naam die beaamt wat ik vurig hoop, voor mijn kind en voor ons allen: vrede, louter vrede.

Lang geleden was er een die ook met een naam van vrede werd benoemd. Koning van de Vrede, Vrededorst. Een kind ons gegeven, dat ons uitnodigt op hem in te spelen. Een kindje dat ons aanmoedigt onze onschuld op onszelf te heroveren en mee te gaan in zijn spel. Een kind dat ons aanspoort tastend en zoekend mee te werken aan de opbouw van het Vrederijk. Daar zal hij ons alles in allen zijn. En wij zullen - in zijn wijze geleide - onbevangen kinderen zijn die vrolijk vertoeven in elkaars schaduw. In dit spel van hem zullen we allemaal winnaars worden, want we winnen elkaar. Kinderspel zal het zijn, het heiligen van de NAAM.